

Sygn. akt I C 2728/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej J. B. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. kwotę 1.600 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 22 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nie obciąża pozwanej kosztami sądowymi nieuiszczonymi;

V wyrokowi w punkcie I. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 2728/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. Z o.o. S.K.A w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. B. kwoty 2.049,72 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie wyższymi od odsetek maksymalnych od dnia 12 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał na to, że na dochodzoną sumę składa się kwota 1.600 zł tytułem udzielonej pozwanej przez (...) sp. z o.o. pożyczki oraz kwota 449,72 zł tytułem prowizji.

Pozwana J. B. nie stawiła się na rozprawę ani nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 czerwca 2014r. pozwana otrzymała od (...) sp. z o.o. kwotę 1.600 zł przelewem tytułem umowy pożyczki (...). Wierzytelność z tytułu pożyczki (...) sp. z o.o. zbył na rzecz powoda.

(dowód: wydruk z rachunku bankowego – k. 14, oświadczenie o zbyciu wierzytelności – k. 16)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, których prawdziwość i wiarygodność nie została w toku postępowania zakwestionowana oraz nie budziła wątpliwości.

Jednocześnie, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w wypadku wydania przez sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód należycie wykazał, że dochodzone roszczenie, w wysokości roszczenia głównego określonego z pozwie rzeczywiście mu przysługuje. Na poparcie swojego stanowiska przedłożył dowód zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 1.600 zł oraz oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności, na podstawie którego powód nabył wierzytelność objętą niniejszym pozwem.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia powoda. Zaniechanie możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanej.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, że powodowi należna jest wyłącznie dochodzona pozwem kwota roszczenia głównego. Wskazać przede wszystkim należy, że w przedmiotowej sprawie powód nie udowodnił faktu zawarcia umowy pożyczki z pozwaną, udowodnił jedynie fakt przekazania pozwanej kwoty 1.600 zł. Z uwagi na to, że jest to świadczenie nienależne, podlega ono zwrotowi zgodnie z treścią przepisu art. 410 kc. Skoro zaś nie wykazano zawarcia umowy pożyczki, to żądanie zasądzenia kwoty 449,72 zł, jako nieudowodnione podlegało oddalaniu (pkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono mając na uwadze fakt, że pozwana o wypowiedzeniu umowy pożyczki mogła dowiedzieć się najszybciej w dacie doręczenia jej odpisu pozwu. Wobec niepodjęcia korespondencji należało uznać ją za doręczoną 21 sierpnia 2017 r. Tym samym od dnia następnego, na podstawie art. 455 kc, pozwaną należało uznać za pozostającą w opóźnieniu. Odsetki zasądzono zatem od 22 sierpnia 2017 r.

Oddaleniemu podlegało zatem również roszczenie w zakresie żądania zasądzenia odsetek umownych za opóźnienie od 12 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, z uwagi na fakt, że roszczenie to nie zostało wykazane. Powód nie przedłożył podpisanej przez pozwaną umowy na okoliczność uzgodnionej wysokości odsetek umownych, czy innego dokumentu, z którego ta wysokość i termin ich wymagalności mogła wynikać. Waleru dowodowego nie ma bowiem projekt umowy k. 6 – 10, gdyż brak jest dowodu, że projekt tej umowy został przez pozwaną zaakceptowany (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 102 kpc. Sąd zważył bowiem, iż jedyny koszt, jaki powód winien ponieść w przedmiotowym procesie stanowiła opłata od pozwu w kwocie 100 zł. Jako że powód nie uiścił tejże opłaty w pełnej jej wysokości (opłacił jedynie 30 zł), a uiszczona kwota jest niższa, niż należna mu od pozwanej zważywszy na procentową

wygraną w procesie, zasadnym było zdaniem Sądu zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty odpowiadającej rzeczywiście poniesionym przez niego kosztom procesu, tj. kwoty 30 zł.

Na podstawie art. 333 kpc wyrokowi w pkt I nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Marzena Żywucka